

danne lovlig anerkendte. Det er, hvad jeg forstaar ved ligeberettigede paa dette Omraade.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Indstillingen under Nr. 9 af Udvalget (se Tillæg B.)

vedtoges enstemmig med 62 Stemmer.

Formanden (Sofus Høgsbro): Paa Grund af den fremrykkede Tid lader jeg den næste Sag udgaa af Dagsordenen og gaar derimod til den sidste paa Dagsordenen opførte Sag, nemlig:

Eneste Behandling af: Indstillinger fra Udvalget angaaende Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse angaaende forskellige til Udvalget henviste Andragender.

(Udvalgets Betænkning og Indstilling findes i Tillæg B.)

Udvalgets Indstilling om de 3 Andragenders Henvisning til Indenrigsministeren sattes under Forhandling.

Ordføreren (N. I. Jensen): Saa vidt jeg kan skønne, er nu baade Regering og Rigsdag nogenlunde enige om, hvilke Krav man skal stille til dem, der søge om Indfødsret. Man kræver bl. a., at de skulle have boet en Del Aar her i Landet, for Svenskeres og Nordmænds Vedkommende i det mindste fem Aar, og for andre Udlandinges Vedkommende mindst tolv Aar. Dernæst kræver man, at de skulle have ernæret sig selv, saa længe som de have været her, altsaa ikke have faaet Støtte fra det offentlige, og for det tredje kræver man, at de skulle have godt Lov, gode Vidnesbyrd. Ud fra dette Synspunkt er det altsaa, man skal tage Stilling til de Andragender, der indkomme, hvad enten det er Ministeriet, der faar dem, eller de blive tilstillede Rigsdagen. Vi kunne nok være enige om, at det for Landet ikke har saa overordentlig stor Betydning, om nogle færre eller flere faa Indfødsret, men derimod er det utvivlsomt, at det for mange Ansøgeres Vedkommende kan have ret stor Betydning, om de faa det eller ikke. Det er altsaa særlig med det Hensyn, at vi tage Stilling til de forskellige Andragere, som melde sig med deres Ansøgninger. Det er jo ogsaa et Vidnesbyrd om, at man føler Trang til at faa saadanne Rettigheder, at

de, som have andraget en Gang og ere blevne afviste, gerne komme igen. Det er et Vidnesbyrd om, at de føle Trang til, længes efter at faa deres Begæring i saa Henseende opfyldt. Der er i indeværende Samling blevet tilsendt Folketinget tre Andragender. Oplysning om disse ere meddelte ret udførligt i Betænkningen, og jeg gaar ud fra, at Tingets Medlemmer have gjort sig bekendte dermed, saa at det er overflødigt at dvæle nøjere ved de enkelte Andragender. Jeg skal derfor kun gøre opmærksom paa de Mangler, der ere ved dem, og som have givet den højtærede Indenrigsminister Anledning til indtil nu at afvise dem; saa de paagældende ikke have faaet deres Ønsker opfyldte. Den første Andrager er Mårten Christensson, Skræddermester i Neksø. Han har ikke faaet Anbefaling fra Neksø Byraad, og saa vidt jeg kan skønne, har det for Ministeren været Anledning til at afvise hans Andragende. Men der er ikke for Udvalget oplyst noget om, hvad der har været Anledning til, at han ikke har kunnet faa denne Anbefaling, og da han fra anden Side har saa gode og saa fyldige Anbefalinger, som de vel kunne faas, mener Udvalget ikke, at der skulde være noget til Hinder for, at han bliver optagen og faar sit Ønske opfyldt. Det andet Andragende er fra to Russere, Eljasehowitsch, Lærer og Grosserer, Fader og Søn. Saa vidt man kan skønne, har Ministeriet stillet sig velvilligt over for disse to, og de ere kun blevne hindrede i at faa Indfødsret derved, at de ikke have kunnet konstatere, at de vare russiske Undersaatter, og derfor heller ikke kunde blive løste fra deres undersaatlige Forhold. Imidlertid finder Udvalget, at der heller ikke er noget at sige imod dem, hvis disse Vanskeligheder kunne overvindes. Den tredje Andrager er Arbejdsmand Anders Nielsen. Han har ogsaa tidligere søgt om Indfødsret, men er bleven afvist paa Grund af hans mindre gode økonomiske Vilkaar. Han har som den første Andrager meget gode Anbefalinger, og Sogneraadet har givet ham det Vidnesbyrd, at der ikke er Sandsynlighed for, at han med det første vil blive trængende, og den Grund, som har foranlediget Ministeren til at afvise hans Andragende, synes saaledes at være bortfalden. Udvalget skønner saaledes ikke, at der foreligger noget, som kunde være til Hinder for at optage disse Andragere paa Indfødsretsloven, og jeg skal derfor paa Udvalgets Vegne henvise disse Begæringer til den højtærede Minister, i Haab om, at han vil tage Andragenderne op til velvillig